

REBAIXES, TAMBÉ, A L'ENSENYAMENT

Josepa Huguet i Biosca (Barcelona)

(Membre del Secretariat del STEC (CSC))

Les rebaixes s'allarguen fins al mes de febrer i al ministre Solchaga —el dels calés— també se li han encomanat i ha aprofitat l'avinentsa per a anunciar, el dia 12, que l'economia exigeix reduir despeses. De resultes d'això proposa deixar pas a la iniciativa privada en sanitat i en ensenyament.

Les intencions governamentals ens fan pensar que tindrem uns pressupostos que no permetran posar en marxa en condicions la tan esbombada reforma educativa. Tot confirmant-ho, el conseller d'Ensenyament en un article a l'Avui (13-2-92) ens diu que «fins i tot els del Ministeri d'Economia i Hisenda veuen molt difícil que en un moment de fortes restriccions pressupostàries es pugui disposar dels recursos suficients per a implementar la reforma» i continua «Caldrà suspendre'n l'inici de l'aplicació? Caldrà revisar els calendaris previstos?».

El Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament de Catalunya (STEC-CTC) ja havia manifestat que l'aprovació econòmica de la LOOGSE no anava acompanyada d'una dotació econòmica i prevèiem que això no permetria aplicar-la en aquells aspectes qualitius com el de reducció d'alumnes aula, adequació de la infraestructura, etc.

Potser s'arribarà a aplicar en aquells aspectes formals i tecnicistes com l'allargament de l'escolaritat obligatòria, canvis de noms dels cicles i etapes educatives i, fins i tot, en la implantació dels nous currícula que tenen una forta component centralitzadora, cosa que dificultarà la plena recuperació-normalització de l'ús de la llengua catalana a l'ensenyament.

L'establiment de l'àrea única de llengua ha significat, d'entrada, una reducció de les hores de llengua i literatura catalanes en els programes escolars: que el professor de «llengua» hagi d'impartir català i espanyol —cosa que ja passa en alguns centres reformadors— i la no especificació de la llengua vehicular en què s'han de tractar les «estructures lingüístiques comunes» jugarà, de ben segur, en detriment del català. Les llengües estrangeres (francès i anglès) formen part d'una àrea a part i tindran com a llengua de referència el castellà, o almenys així es dona a entendre en la denominació que pren l'especialitat a l'EGB quan s'especifica en aquests termes: «Filologia, llengua castellana-anglès/francès», si la llengua de referència fos opcional sobraria el terme «castellana».

Com que la part de les hores lectives de l'àrea de «llengua» del currículum que s'aplica, posem per cas, a Salamanca o a Terrassa són les mateixes, els estudiants de Catalunya hauran d'aprendre, amb la mateixa dedicació lectiva, les dues llengües oficials; la pròpia del territori i la de l'estat.

D'aquesta desproporció no en podem esperar que la llengua catalana en surti ben parada ni tampoc que es pugui mantenir un nivell d'exigència de competència lingüística acceptable o, almenys, equiparable al que pugui assolir un estudiant que segueix tot l'ensenyament en una sola llengua vehicular.

No cal que insistim que aquesta reforma és des de la perspectiva catalana de recuperació lingüística força galdosa. Cada vegada som més lluny dels pressupòsits d'una **Escola de Qualitat i Catalana en Llengua i Continguts**. El millor que podia passar fora, potser, que aquesta reforma, tal com s'ha concebut, no s'arribés a aplicar perquè, a més d'arribar en època de rebaixes, no respon a criteris catalanitzadors.

És del tot necessari i urgent tornar a repensar el fet educatiu amb mentalitat catalana i com a activitat orientada cap al futur, per tal que es garanteixi realment la recuperació lingüístico-nacional i alhora la qualitat. Si no és així, mai no podrà ésser una bona inversió de futur.